Teksten *In Drieën*

Drieluikenprogramma 27 september 2025

1 Johannes Brahms (1833-1897) – Drei Gesänge

1. Abendständchen
tekst Clemens Brentano (1778-1843)

Hör, es klagt die Flöte wieder
Und die kühlen Brunnen rauschen,
Golden wehn die Töne nieder,
Stille, stille, laß uns lauschen!

Holdes Bitten, mild Verlangen,
Wie es süß zum Herzen spricht!
Durch die Nacht die mich umfangen,
Blickt zu mir der Töne Licht.

Serenade
vert. Wim Reedijk, LiederNet

Hoor, daar klaagt die fluit al weer
en de koele bronnen fluisteren.
Glanzend dalen haar tonen neer
stil nu, stil nu, laten wij luisteren.

Tere vragen, stil verlangen
komen nu het hart bewonen.
Hield de nacht mij eerst bevangen
kijkt naar mij het licht der tonen.

2. Vineta
tekst Wilhelm Müller (1794-1827)

Aus des Meeres tiefem, tiefem Grunde
Klingen Abendglocken, dumpf und matt,
Uns zu geben wunderbare Kunde
Von der schönen alten Wunderstadt.

In der Fluten Schoß hinabgesunken,
Blieben unten ihre Trümmer steh'n.
Ihre Zinnen lassen goldne Funken
Widerscheinend auf dem Spiegel sehn.

Und der Schiffer, der den Zauberschimmer
Einmal sah im hellen Abendroth,
Nach derselben Stelle schifft er immer,
Ob auch rings umher die Klippe droht.

Aus des Herzens tiefem, tiefem Grunde
Klingt es mir wie Glocken, dumpf und matt;
Ach, sie geben wunderbare Kunde
Von der Liebe, die geliebt es hat.

Eine schöne Welt ist da versunken,
Ihre Trümmer blieben unten stehn,
Lassen sich als goldne Himmelsfunken

Vineta
vert. Lau Kanen, LiederNet

Uit de zee haar diepe, diepe gronden,
Klinken avondklokken, dof en mat,
Om iets wonderbaars ons te verkonden
Van de mooie, oude wonderstad.

In de schoot der golven afgezonken,
Bleven onder haar ruïnes staan
En haar tinnen *(kantelen)* doen ons gouden vonken
In de waterspiegel gadeslaan.

En de schipper die de lichte baren
Eenmaal zag in 't held're avondrood,
Wil steeds naar diezelfde plek toe varen,
Ook al is de klippendreiging groot.

Uit het hart zijn diepe, diepe gronden
Klinkt het mij als klokken, dof en mat,
Ach, ik hoor iets wonderbaars verkonden
Van de liefde die het ooit bezat.

Een paleis vol pracht is daar verzonken,
Zijn ruïnes bleven onder staan,
'k Kan ze vaak als gouden hemelvonken

Oft im Spiegel meiner Träume sehn.
Und dann möcht' ich tauchen in die Tiefen,
Mich versenken in den Widerschein,
Und mir ist, als ob mich Engel riefen
In die alte Wunderstadt herein.

In mijn dromenspiegel gadeslaan.
'k Zou dan willen duiken in het diepe,
Gaan verzinken in dat spieg'lend bad,
En mij is 't, alsof mij eng'len riepen:
Kom naar deze oude wonderstad.

3. Darthulas Grabegesang

tekst uit Ossian, Johann Gottfried Herder (1744-1803), gebaseerd op tekst van James Macpherson (1736-1796)

Mädchen von Kola, du schläfst!
Um dich schweigen die blauen Ströme, Selma's!
Sie trauren um dich, den letzten Zweig
von Thruthils Stamm!

Wann erstehst du wieder in deiner Schöne?
Schönste der Mädchen in Erin!
Du schläfst im Grabe langen Schlaf,
Dein Morgenroth ist ferne!

Nimmer, o nimmer kommt dir die Sonne
Weckend an deine Ruhestätte: Wach' auf!
Wach' auf, Darthula!
Frühling ist draußen,
Die Lüfte säuseln,
Auf grünen Hügeln, holdseliges Mädchen,
Weben die Blumen!
im Hain wallt sprießendes Laub!"

Auf immer, auf immer, so weiche denn, Sonne!
Weiche, Sonne, dem Mädchen von Kola, sie schläft!
Nie ersteht sie wieder in ihrer Schöne!
Nie siehst du sie lieblich wandeln mehr.
Mädchen von Kola, sie schläft!

Darthula's Grafzang

vert. Lau Kanen, LiederNet

Meisje van Kola, je slaapt!
Om je zwijgen nu Selma's blauwe stromen!
Zij treuren om jou, de laatste telg
van Truthils stam.

Wanneer zul je opstaan opnieuw in schoonheid?
Mooiste der meisjes van Erin!
Je slaapt in 't graf een lange slaap,
Je morgenrood is verre.

Nimmer, o nimmer komt het zonlicht
Jou wekken op je legerstede: Sta op!
Sta op, Darthula!
Buiten is 't lente!
De winden suiz'len.
Op groene heuvels, beminnelijk meisje,
Wuiven de bloemen!
In 't bos golft uitbottend loof!

Voor altijd, voor altijd dus, wijk nu maar, zonlicht,
Wijk maar, zonlicht, voor 't meisje van Kola, zij slaapt!
Nooit meer zal zij opnieuw in schoonheid opstaan!
Nooit meer zie je haar lieflijk wand'len.
't Meisje van Kola, zij slaapt!

2 Ralph Vaughan Williams (1872-1952) – Three Elizabethan Partsongs

1. Sweet day

From The Temple (1633),
George Herbert (1593-1633)

Sweet day! so cool, so calm, so bright,
The bridal of the earth and sky,
The dew shall weep thy fall tonight;
For thou must die.

Sweet spring! full of sweet days and roses,
A box where sweets compacted lie,
My music shows you have your closes,
And all must die.

Only a sweet and virtuous soul
Like seasoned timber, never gives;
But, though the whole World turn to coal,
Then chiefly lives.

Heerlijke dag

Vertaling: Bavo Hopman

Heerlijke dag, zo kalm en licht vooral,
o bruid van de zon en de maan,
de dauw beweent uw avondval,
want u moet gaan.

Heerlijke lente, vol geurige rozen en dagen,
een doos waar snoep ligt opgeslagen,
mijn lied kondigt uw einde aan,
niets blijft bestaan.

Alleen een zuiver, deugdzaam hart
zal, net als droog hout, nooit versagen,
al wordt de hele wereld zwart,
leeft alle dagen.

2. The Willow Song

Uit: Othello, William Shakespeare (1564-1616)

The poor soul sat sighing by a sycamore tree,
Sing all a green willow;
Her hand on her bosom, her head on her knee,
Sing willow, willow, willow.

The fresh streams ran by her,
and murmur'd her moans;
Sing willow, willow, willow;
Her salt tears fell from her,
and soften'd the stones;
Sing willow, willow, willow;
Sing all a green willow must be my garland.

Het wilgenlied

vertaling: naar Rudy Bremer

Bij een esdoorn zat de arme en zuchtte bewogen,
Zing van een groene treurwilg *[bet. verlies van een geliefde]*
Haar hand op haar boezem, haar hoofd diep gebogen,
Zing treurwilg, treurwilg, treurwilg.

De beek stroomde langs haar
en murmelde haar klacht,
Zing treurwilg, treurwilg, treurwilg;
Waar haar tranen vielen,
werden de stenen zacht;
Zing treurwilg, treurwilg, treurwilg.
Zing een groene treurwilg moet mijn bruidskrans zijn.

3. O Mistress mine

Uit: Twelfth Night, William Shakespeare

O Mistress mine where are you roaming?
O stay and hear, your true love's coming,
That can sing both high and low.
Trip no further pretty sweeting.
Journeys end in lovers' meeting,
Every wise man's son doth know.

O liefste mijn! waar zijt ge aan 't dwalen?

vertaling: L.A.J. Burgersdijk (1828-1900)

O liefste mijn! waar zijt ge aan 't dwalen?
Ik roep u reeds ontelbr'e malen
Nu met luid, dan smachtend lied.
Vliedt ge ook, meisje, op vleugelvoeten,
't Eind is toch, uw lief te ontmoeten;
Welke jongling weet dit niet?

What is love, ’tis not hereafter,
Present mirth, hath present laughter:
What’s to come, is still unsure.
In delay there lies no plenty,
Then come kiss me sweet and twenty:
Youth’s a stuff will not endure.

Kom! de liefde kent geen morgen!?
Lach als ’t tijd is, want verborgen
Is ons, wat de toekomst biedt;
Kom toch! uitstel baart geen rozen;
Laat ons kussen, liefste, kozen,
Vóór de jonkheid henenvliedt.

3 Cyrillus Kreek (1889-1962) – Drie volksliederen

Bron vertalingen: Amare, bij uitvoering Ests Filharmonisch Kamerkoor 23-03-24

1. Sirisege, sirbikesed!
sõnad: rahvaluule

Sirisege, sirisege, sirbikesed,
Kõrisege, kõrisege, kõverad rauad!
Kellel sirp siin ette jõuab,
Sellel’ peigmees tulla nõuab.
Lähme lauldes läbi metsa,
Kelle hääl sääl kaugel’ kostab,
Sellel’ peigmees mütsi ostab!

Zing, sikkels!
tekst: folklore

Zing, zing, sikkels,
rammel, rammel, jullie gekromde ijzers!
Wie de snelste sikkel heeft
zal haar bruidegom het snelst ontmoeten!
Laat ons zingen in de bossen,
en wier stem het verste reikt
krijgt van haar bruidegom een nieuwe hoed!

2. Maga, maga, Matsikene
sõnad: rahvaluule

Maga, maga, Matsikene,
Matsil magus unekene,
löö pilli, Peedukene,
Peedul peened sõrmekesed,
joo, joo, Jukukene,
Jukul kirju kannukene!
Äiu, äiu, kussu, kussu ...

Slaap, slaap, kleine Matthias
tekst: folklore

Slaap, slaap, kleine Matthias,
je slaap zal zo zoet zijn,
speel wat muziek, kleine Peedu,
wat een snelle vingers heb jij,
drink, drink, kleine Juku,
wat een mooie felle beker heb jij!
Stil-stil, sst-sst …

3. Mis sa sirised, sirtsukene?
sõnad: rahvaluule

‘Mis sa sirised, sirtsukene,
Mis sa leinad lepalindu?
Miks sul harras häälekene,
Miks sul kurba keelekene?
Eks veel lepad lehtedella,
Eks veel kased katte’ella!’
Sirtsu kuulis, sirtsu kostis:
‘Kured toovad kurja ilma,
Vilu ilma vinget tuulta,
Haned toovad halastusta,
Külma koidula kallavad.’

Waarom tjilp je, klein vogeltje?
tekst: folklore

‘Waarom tjilp je, klein vogeltje?
Waarom zo jammeren, kleine zanger?
Waarom is je stem zo klaaglijk
en je taal zo droevig?
Staan de elzen nog niet vol groen,
zijn de berken nog niet vol in blad?’
Het vogeltje luisterde, het vogeltje antwoordde:
‘Snel zullen de ooievaars stormachtig weer brengen,
kil weer en bijtende wind.
Snel zullen de ganzen ijzige nachten brengen
en guur weer bij zonsopgang.’

4 Iberisch passiedrieluik

1. Cristóbal de Morales (ca. 1500-1553) – ***Peccantem me quotidie***

Peccantem me quotidie et non penitentem,
timor mortis conturbat me.
Quia in inferno nulla est redemptio.
Miserere mei Deus et salva me.

Terwijl ik dagelijks zondig en daarvoor niet boet,
overweldigt mij de vrees voor de dood.
Want in de hel is geen verlossing.
Wees mij genadig, o God, en red mij.

2. Duarte Lobo (ca. 1565-1646) – ***Audivi vocem de caelo***

Audivi vocem de caelo, dicentem mihi:
Beati mortui, qui in Domino moriuntur.

Ik hoorde een stem uit de hemel, die tegen mij zei:
Zalig *[gelukkig]* zijn de doden, die in de Heer sterven.

3. Joan Cererols (ca. 1618-1680) – ***Ay, qué dolor***

¡Ay, qué dolor! Que adolece la vida
y muere de amor.
¡Ay, qué dolor! Lloren los ojos,
llore el corazón;
que pendiente de un leño agoniza, cárdeno lirio,
el que es blanca flor.
¡Ay, qué dolor!
Enlute sus rayos y eclipse el sol.
Pues que ya el de justicia se pone herido de un
odio traidor.
¡Ay, qué dolor! Que adolece la vida
y muere de amor.

Ai wat een pijn! Die onder het leven lijdt
en sterft uit liefde.
Ai wat een pijn! Laat je ogen huilen,
laat je hart huilen;
Die sterft, hangend aan het hout, paarsblauwe lelie,
hij die een witte bloem is.
Ai wat een pijn!
Hul zijn stralen in rouw en verduister de zon.
Want nu raakt de rechtvaardige verwond door een
verraderlijke haat.
Ai wat een pijn! Die onder het leven lijdt
en sterft uit liefde.

5 Claude Debussy (1862-1918) – Trois Chansons – *teksten Charles d'Orléans (1394-1465)*

Vertalingen: Pieter Nieuwint/Jan Pieter van der Sterre/ Annemarie de Vos & Bram Bos – Kamerkoor Vocoza

1. Dieu! Qu'il la fait bon regarder!

Dieu! Qu'il la fait bon regarder
La gracieuse bonne et belle;
Pour les grans biens que sont en elle
Chascun est prest de la loüer.

Qui se pourroit d'elle lasser?
Tousjours sa beauté renouvelle.
Dieu! Qu'il la fait bon regarder
La gracieuse bonne et belle!

God, wat een feest om naar haar te kijken

God, wat een feest om naar haar te kijken,
die gracieuze, goede, mooie vrouw!
Ieder is bereid de lof te zingen
van haar grote kwaliteiten.

Wie zou haar moe worden?
Haar schoonheid is eeuwig nieuw.
God wat een feest om naar haar te kijken,
Die gracieuze, goede, mooie vrouw!

Par de ça ne de là, la mer
Ne scay dame ne damoiselle
Qui soit en tous bien parfais telle.
C'est ung songe que d'i penser:
Dieu! Qu'il la fait bon regarder!

Aan deze noch aan de overkant van de zee
Is een dame of jonge vrouw bekend
Die in elk opzicht zo volmaakt is.
Als ik aan haar denk, denk ik te dromen:
God, wat een feest om naar haar te kijken!

2. Quant j'ai ouy le tabourin

Quant j'ai ouy la tabourin
Sonner, pour s'en aller au may,
En mon lit n'en ay fait affray
Ne levé mon chief du coissin;
En disant: il est trop matin
Ung peu je me rendormiray:

Quant j' ay ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may,
Jeunes gens partent leur butin;
De nonchaloir m'accointeray
A lui je m'abutineray
Trouvé l'ay plus prouchain voisin;

Quant j'ay ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may
En mon lit n'en ay fait affray
Ne levé mon chief du coissin.

Toen ik de tamboerijn hoorde

Toen ik de tamboerijn hoorde
Met zijn oproep om mei te gaan vieren,
Heb ik, in mijn bed, niet gereageerd
En niet eens mijn hoofd van het kussen getild.
Ik zei: het is nog te vroeg,
Ik ga nog eventjes slapen.

Toen ik de tamboerijn hoorde
Met zijn oproep om mei te gaan vieren
Jongemannen verdelen de buit;
Mijn vriendje zal nonchalance heten
Hem geef ik me als buit.
Hij staat mij het meest na.

Toen ik de tamboerijn hoorde
Met zijn oproep om mei te gaan vieren,
Heb ik, in bed, niet gereageerd,
En niet eens mijn hoofd van het kussen getild.

3. Yver, vous n'estes qu'un villain

Yver, vous n'estes qu'un vilain;
Esté est plaisant et gentil
En témoing de may et d'avril
Qui l'ccompaignent soir et main.

Esté revet champs, bois et fleurs
De sa livrée de verdure
Et de maintes autres couleurs
Par l'ordonnance de nature.

Mais vous, Yver, trop estes plein
De nège, vent, pluye et grézil.
On vous deust banir en éxil.
Sans point flater je parle plein,
Yver, vous n'estes qu'un vilain.

Winter, je bent je reinste onverlaat

Winter, je bent je reinste onverlaat.
De zomer is lief en aardig.
Kijk maar naar mei en april,
die hem 's avonds en 's ochtends vergezellen.

Over velden, bossen en bloemen
Spreidt de zomer zijn kleed uit,
groen en in allerlei andere kleuren,
op bevel van de natuur.

Maar jij, winter, je hebt veel te veel
sneeuw, wind, regen en hagel.
Je zou verbannen moeten worden.
Onomwonden volgt hier mijn mening:
Winter, je bent je reinste onverlaat.

6 Gabriel Fauré (1845-1924)

1. Les berceaux
René-François Sully-Prudhomme (1839-1907)

Le long du Quai, les grands vaisseaux,
Que la houle incline en silence,
Ne prennent pas garde aux berceaux,
Que la main des femmes balance.

Mais viendra le jour des adieux,
Car il faut que les femmes pleurent,
Et que les hommes curieux
Tentent les horizons qui leurrent !

Et ce jour-là les grands vaisseaux,
Fuyant le port qui diminue,
Sentent leur masse retenue
Par l'âme des lointains berceaux.

De wiegjes
vertaling Marike Lindhout, LiederNet

Langs de Kade letten de grote schepen,
Stilletjes deinend op de golven,
Niet op de wiegjes,
Gewiegd door vrouwenhanden.

Maar de dag van het afscheid nadert,
De vrouwen zullen in tranen zijn,
Lonkende horizonten lokken
De nieuwsgierige mannen!

En op die dag voelen de grote schepen,
Terwijl de haven uit het zicht verdwijnt,
Zich in hun vertrek belemmerd
Door de ziel van de verre wiegjes

2. Notre amour
Armand Silvestre (1837-1901)

Notre amour est chose légère,
Comme les parfums que le vent
Prend aux cimes de la fougère
Pour qu'on les respire en rêvant.
– Notre amour est chose légère.

Notre amour est chose charmante,
Comme les chansons du matin
Où nul regret ne se lamente,
Où vibre un espoir incertain.
– Notre amour est chose charmante.

Notre amour est chose sacrée,
Comme le mystère des bois
Où tressaille une âme ignorée,
Où les silences ont des voix.
– Notre amour est chose sacrée.

Notre amour est chose infinie,
Comme les chemins des couchants
Où la mer, aux cieux réunie,
S'endort sous les soleils penchants.

Onze liefde
Vertaling Novo Cantare + DeepL

Onze liefde is iets luchtigs,
Zoals de geuren die de wind
Van de toppen van de varens meeneemt,
Zodat we ze al dromend kunnen inademen.
– Onze liefde is iets luchtigs.

Onze liefde is iets betoverends,
Zoals de liederen van de ochtend,
Waarin geen spijt en treur klinkt,
Waarin een onzekere hoop trilt.
– Onze liefde is iets betoverends.

Onze liefde is iets heiligs,
Zoals het mysterie van het bos
Waarin een onbekende ziel beeft,
Waar de stilte stemmen heeft.
– Onze liefde is iets heiligs.

Onze liefde is iets oneindigs,
Zoals de wegen van zonsondergangen
Waar de zee, verenigd met de hemel,
In slaap valt onder leunende zonnen.

Notre amour est chose éternelle,
Comme tout ce qu'un Dieu vainqueur
A touché du feu de son aile,
Comme tout ce qui vient du cœur,
– Notre amour est chose éternelle

Onze liefde is iets eeuwigs,
Zoals alles wat een zegevierende God
Met het vuur van zijn vleugel heeft aangeraakt,
Zoals alles wat uit het hart komt,
– Onze liefde is iets eeuwigs.

3. Le secret
Armand Silvestre (1837-1901)

Je veux que le matin l'ignore
Le nom que j'ai dit à la nuit,
Et qu'au vent de l'aube, sans bruit,
Comme une larme il s'évapore.

Je veux que le jour le proclame
L'amour qu'au matin j'ai caché,
Et, sur mon cœur ouvert penché,
Comme un grain d'encens il l'enflamme.

Je veux que le couchant l'oublie
Le secret que j'ai dit au jour
Et l'emporte, avec mon amour,
Aux plis de sa robe pâlie!

Het geheim
Vertaling Novo Cantare + DeepL

Ik wil dat de ochtend het niet weet,
De naam die ik 's nachts heb gezegd,
En dat hij in de wind van de dageraad, geruisloos,
Als een traan verdampt.

Ik wil dat de dag haar verkondigt,
De liefde die ik 's morgens heb verborgen,
En haar, gebogen over mijn open hart,
Als een korrel wierook doet ontvlammen.

Ik wil dat de zonsondergang het vergeet,
Het geheim dat ik aan de dag heb verteld,
En het meeneemt, samen met mijn liefde,
In de plooien van haar verbleekte jurk!

.